

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 kwietnia 2023 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **K. N.**,

skazanego z art. 224 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 7 września 2022 r., sygn. akt IV Ka 363/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wieliczce

z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 687/20,

postanawia:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 11 stycznia 2022 r. (sygn. akt II K 687/20) K. N. został uznany winnym czynów z art. 224 § 2 i 3 k.k. oraz z art. 226 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został w zakresie skazania i kary utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 7 września 2022 r. (sygn. akt IV Ka 363/22).

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:*

- a) *art. 170 i art. 193 § 1 k.p.k. - przez niedopuszczenie do przeprowadzenia w postępowaniu karnym dowodu z pełnej dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia oskarżonego oraz z opinii biegłych w celu ustalenia, czy w chwili zarzuconych mu czynów oskarżony miał zachowaną poczytalność,*
- b) *art. 171 § 6, art. 366 § 1 i art. 370 § 4 k.p.k. - przez niedopuszczenie w postępowaniu karnym do zadania świadkom pytań pozwalających ustalić przyczynę i czas utraty przytomności oskarżonego oraz dać postawy ewentualnie powołanym w sprawie biegłym do ustalenia jego poczytalności w chwili popełnienia zarzuconych mu czynów,*
- c) *art. 4, art. 5, art. 7, art. 92 i art. 410 k.p.k. - przez niezbadanie okoliczności zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego i rozstrzygnięcie wątpliwości na jego niekorzyść, jak również oparcie przez Sądy I i II instancji przekonania, odnośnie winy oskarżonego, nie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, a na fragmentach zeznań dwóch funkcjonariuszy Policji, z pominięciem wyjaśnień oskarżonego i zeznań pozostałych świadków, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie, jako odwoławczemu, do ponownego rozpoznania; ewentualnie - w przypadku uznania, że zgodnie z twierdzeniem Sądu Okręgowego w Krakowie nie jest możliwe ustalenie dokładnego czasu utraty świadomości i utraty przytomności przez oskarżonego - o uniewinnienie go z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia zarzuconych mu czynów.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sposób sformułowania zarzutów kasacji i jej uzasadnienie przekonuje, że skarżący w istocie wciąż na etapie kasacyjnym kwestionuje sposób procedowania i ustalenia faktyczne Sądu I instancji. Zarzuty postawione orzeczeniu Sądu II

instancji nie mogą być skuteczne, gdyż Sąd ten nie czynił własnych ustaleń faktycznych i nie procedował w przedmiocie dopuszczenia wskazywanego w kasacji materiału dowodowego. Dobitnie widać to po lekturze argumentacji na s. 5 kasacji, gdzie zarzuty kierowane są wprost do metodologii czynienia ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji.

Nadto kwestia rzekomego niedopuszczenia w toku procesu dokumentacji medycznej, o jakiej wspomina skarżący nie była w ogóle przedmiotem apelacji. Trudno zatem odnieść ten zarzut do postępowania odwoławczego. Nawet gdyby traktować z perspektywy art. 118 k.p.k. argumenty zawarte na s. 7 kasacji jako w istocie doprecyzowanie zarzutu naruszenia standardu kontroli odwoławczej, to sposób ich sformułowania jest dalece niedoskonały na potrzeby postępowania kasacyjnego. Skarżący prezentuje swoją wersję wydarzeń i przytacza wybrane wyjaśnienia skazanego z postępowania pierwszoinstancyjnego, nie prezentując jasnej konkluzji tego zabiegu.

Uznać należy, że sformułowanie kasacji nie spełnia wymogów, jakie stawia Kodeks postępowania karnego.

Wobec powyższego uznać należało jak w sentencji.